

Balaskó Jenő

Hexameterek

Most felidézem a legszebb lépted a spártai tájon.
Alkonyi angyal, zaj terelője, te hősi halálom!
Két karod mély levegőbe lehullik s még halkabban
indulsz felém s lila kést készítsz boldog derekadban.

Jöjj a csatába, szemem pompája hívott ki a rétre,
árnyék a csillag, a hajdani tündér elűzött térde,
lépted titka marad a lehulló blúzod szegélye,
rám nyílt ajkad a várakozó kút, harctéri béke.

Egyre felém szállsz azóta a tiltott hercegi tájon,
alkonyok angyala, már csak a végső léptedet várom:
hős szemünk éje az álmodott ország határára tágul, –
elmúlik minden világ – és a hajnal a földre leájul.

Sírfelirat

Engedd elmondani legújabb mesémet.
Ásód gyógyvasával ne gátold vesémet.
Plakát tenyereddel ne hirdesd arcom.
Pedáns lábaiddal bokámat ne csodáld.

Engedd elzuhanni maradék beszédem.
Huzatos lelkeddel maradj ellenségem.
Ne tőlem lopjad el szomszédom határát.
Ünnepi csecsemőt nevemre ne oktass.

Maradék szivemben ne imádd vérem.
Ne hirdesd, hogy te vagy az édestestvérem.
Kátránypapír zászlóba gyűrted testem.
Egyszer feltámadok és megháborodhatsz.